

● TIỂU THUYẾT CÔNG GIÁO

QUỖ XUNG TỘI

Kỳ 51

MA VĂN LIÊU

(Người tình về từ hỏa ngục phần 13 kỳ 51)

Sau này mọi người mới vỡ lẽ, trừ khử xẩm Lìn là chuyện nhỏ, tiêu diệt Dòng họ ở Chợ Lớn mới là mục đích lớn nhất cô Năm nhắm đến để gia đình thoát ách “đô hộ” hà khắc, nên đô hộ ấy cụ thể mỗi năm phải “cống nộp” một số lợi tức rất lớn để trả ơn ngày xưa Dòng họ này đã giúp ông Cả khởi nghiệp... qua việc thu tóm hết số đất đai trong một vùng rộng lớn gần cửa biển, số đất đai ấy nằm trong tay của một người Tàu hà khắc; thế mới biết chuyến đi cầu hòa mở đầu của cô Năm lên Chợ Lớn chẳng qua là để thị sát địa hình, dò la địa thế và nắm rõ thực lực của Dòng họ ấy... kết thúc là thuê cả một đội quân sát thủ bèn bí đeo bám, mai phục chờ cho có một đêm mưa to gió lớn để ập vào thành lũy của Dòng họ, rồi với từng đợt cách nhau theo kế “liên hoàn” giết sạch, cướp sạch, đốt sạch không chừa một thứ gì... bất ngờ, quyết liệt và tàn ác đến độ người dân Chợ Lớn quanh đó chỉ một đêm đến sáng, Dòng họ hung hãn có tiếng này không còn tồn tại trên đời. Thế mới biết “*Hổ phụ sinh hổ tử*” (cọp cha sinh cọp con) cô Năm đích thực là con của ông Cả! “*Qualis pater, talis filius*” (cha nào con nấy)! Cực độc, cực dữ và cực ác từ cha truyền sang con, dù đó là con gái.

...

Sau khi “ngoại bình” (đẹp cho bình an ở bên ngoài) cô Năm bắt đầu “nội trị” (sửa trị cho yên ổn phía bên trong), tức bắt đầu trị tội “người trong nhà”, người trong nhà là những người trong vùng họ đạo Môi Khôi ai có liên quan đến tai vạ vừa qua của gia đình Cô, khởi đầu từ trong dinh thự rồi mới ra đến bên ngoài...

Đầu tiên, nhóm gia nhân trước đây từng lén lút làm nội gián để cùng xẩm Lìn mưu phản ám hại gia đình ông bà Cả, tất cả bọn họ từng người một, bị mất tích dần... cô hai Mỹ Hương chẳng hề được thông báo gì cho đến khi nhìn thấy ra sự việc thì đã có trên mười gia nhân bị vĩnh viễn biến mất không để lại một chút dấu vết; trong “nhà dưới” –khu vực nhà bếp, nhà kho, nhà gia nhân ở, sân vườn, chuồng trại gần quanh dinh thự- bỗng có một bầu ám khí gì đó có vẻ như rờn rợn lẫn khuất giữa đám gia nhân; thật vậy! Tuy chẳng thể diễn tả mà ai cũng “ngửi” được mùi sát khí, âm khí hay tà khí u uất bốc lên lạnh lẽo đáng sợ như đang ở những bãi tha ma, những bãi chiến trường sau cơn hỗn chiến. Ấy thế, đến giờ này rồi mà chẳng gia nhân nào nhận ra cô năm Mỹ Hà là ai, cứ chỉ biết đó là một cô tiểu thư xinh đẹp và hiền lành rất mực, ngay cả người chị lớn nhất là cô hai Mỹ Hương cũng vẫn tưởng em mình chỉ là một cô gái mộng mơ yếu đuối “trời gà không chặt”. Thật đáng sợ!

Thói thường những kẻ hoặc những gì im lặng, ẩn mình, kín tiếng... lại là những kẻ những vật việc... đáng nể hoặc đáng sợ nhất mà người đời cứ dễ quên hoặc khinh nhờn... Thật vậy! Trời xanh im lặng để ai im lặng bằng? Thế nhưng khi trời lên tiếng thì kinh thiên động địa. Căn bệnh “cancer” (ung thư) trầm tính im ắng cái gì có thể im ắng bằng? Thế mà khi phát lộ thì hết đường cứu chữa. Người khôn ngoan ít lời, người mưu trí kín tiếng, bậc uyên tri bác thức ẩn danh ai có thể theo kịp? Vậy mà khi họ ra tay thì hoán nhân cải thế đến bao thế hệ không dứt. Tóm lại, người đời chung chung cứ nhầm mãi, vội tin, lầm tưởng, ngộ tưởng những kẻ ăn to nói lớn hùng hồn, tới lui ra cái điều đường bệ, hoặc chú mục để hết tâm vào những gì lộ lộ hiên hách, để rồi chết tức

chết tươi vì những người, những vật việc rình rang sang cả ấy... âu đó cũng là cách trời xanh tuyền trạch; lọc lừa, loại bỏ những kẻ non yếu, ngu muội, giữ lại những người mạnh mẽ khôn ngoan để vũ trụ và nhân thế ngày càng thêm phát triển, tiến bộ. Quy luật sáng thế và tái tạo là như thế.

Tình hình “nhà dưới” thật lạ! Có điều gì đó không bình thường khiến cho mọi gia nhân đều chăm chỉ nhưng lặng lẽ làm việc một cách sợ sệt không dám hở môi nói chuyện, hỏi han, trao đổi... trông họ chẳng khác gì những “zombie” (1). Ngẫm nghĩ thấy điều gì do miệng Chúa phán ra, điều đó hoàn toàn đúng và đúng theo cách có hệ thống, nghĩa là điều đó ứng dụng được mọi bình diện: bình diện lớn nhỏ, bình diện xấu-tốt, bình diện không gian (ở mọi nơi), bình diện thời gian (vào mọi thời), bình diện cảnh ngộ, theo nghĩa đen lẫn nghĩa bóng... thí dụ “*con cái đời này đối xử với nhau khôn khéo hơn con cái sự sáng*” (Lc 16,1-8) nghĩa là con cái đời này ở trong tối, con cái sự sáng ở ngoài thanh thiên bạch nhật; kẻ ở trong tối như cô Năm bây giờ đáng sợ biết bao!

...

Sau khi “nội trị” bước đầu đã xong, cô Năm chuyển sang “nội trị” bước kế tiếp. Những tá điền làm loạn theo sự giật dây của xâm Lìn ngày nào đều bị đèn mạng không sót một ai; kẻ chết đuối, người chết cháy, chết bệnh, rấn cắn trâu quật... mỗi người chết một kiểu.

Sau tá điền là những đồng hương Hoa kiều và những người Việt trong vùng từng tiếp tay cho xâm Lìn, tùy theo tội nặng tội nhẹ đều được cô Năm “chăm sóc” cẩn thận không cho bỏ sót một ai; thậm chí những người chỉ mới gây phiền hà cho cô Ba Mỹ Hảo ở các khâu chợ áp, chợ xã, chợ huyện v.v... cũng đều bị xử, ai gây phiền lòng cho bất kỳ một thành viên nào trong gia đình ông bà Cả, cô Năm đều không để yên.

...

Trong thời gian này tưởng cũng nên nhắc qua, ông Cả ngày càng đờ đẫn như kẻ mất hồn, bà Cả ngày càng bớt hung hăng vì yếu sức nhưng có dấu hiệu suy nhược cơ thể lẫn tinh thần trầm trọng, cô Hai ngày càng tự kỷ đi đến độc dữ và cô Ba ngày càng rượu chè be bét... cả dinh thự ngày nào rộn rã giờ bỗng trở nên sầu buồn u uất.

...

Cũng trong những ngày từ sau 2 đám tang của cô tư Mỹ Hồng và cô út Mỹ Hạnh trở đi, cha phó Lê Lâm ân hận dằng tràn nên thường xuyên lui tới thăm viếng ông bà Cả như để đền bù phần nào; đáp lại, cô Hai và cô Năm thay nhau ân cần đón tiếp; nếu cô Hai có thể ngoài hay dằn lòng tức giận khi gặp cha phó, thì cô Năm lại không thể làm được việc ấy; vẻ tươi cười đầm thắm ở bên ngoài của cô Năm là để che giấu mối căm hận ngút trời không thể tả bên trong, người ta hay nói “*Tiểu lý tàng đao*” (cười nụ giấu dao) là kẻ thứ 10 trong Tam thập lục (36) kẻ để lập mưu, lập mưu thật kín kẽ, lập mưu không cho kẻ địch ngờ. Cô Năm đang “*tiểu lý tàng đao*” thật sự.

Thấy cô Năm xinh đẹp, hiền dịu, thông minh, lại có học thức, đã vậy nói năng lại duyên dáng, cha phó Lê Lâm rất mực quý mến, chỉ quý mến thôi, vì dù không trực tiếp nhưng cũng đã gây ra hai cái chết thảm khốc cho hai người con gái trong nhà này, cha phó nghĩ rằng như thế đã quá đủ để hối hận cả một đời, thế nên cha phó không còn dám cho phép mình khinh xuất bất kỳ một điều gì nữa... chính vì thế, mỗi khi đối diện với cô Hai và cô Năm, cha phó luôn giữ phong cách rất mực nghiêm nghị, đứng đắn để chuộc lại phần nào lỗi lầm, vừa để không cho xảy ra bất cứ điều gì đáng tiếc như trước đây nữa.

Nhưng cô Năm thì khác, mỗi lần gặp mặt cha phó là mỗi lần lòng cô như sôi lên sùng sục nổi căm hận, căm hận vì cha phó là nguyên cơ gây ra hai cái chết thê thảm cho chị Tư và em Út của mình. Cô Năm luôn nghĩ đến việc phải trả thù, và mỗi khi nghĩ đến cha phó, cô chỉ nghĩ đến một việc duy nhất là phải trả thù, trả thù cho bằng được và trả thù phải cho thật ác, thật độc mà thật hiểm, hiểm sao cho không ai có thể ngờ được. Thế là cô Năm bắt đầu hoạch định một kế hoạch, hay đúng ra là xây dựng một cái bẫy hiểm hóc và tinh vi, giăng cái bẫy ấy ra thật thâm hiểm vì

con mồi của cái bẫy này là một cha phó, không thể khinh xuất và không thể bừa bãi để cho bất kỳ ai khác có thể đoán biết được, một mình cô biết và chỉ một mình cô tiến hành mà thôi; cái bẫy này phải tinh vi và hoàn hảo còn hơn cả cái bẫy từng xóa sạch xẩm Lìn và Dòng họ của ả nữa; cô Năm còn ước tính nếu cái bẫy kia tốn hơn nửa gia sản của gia đình, thì cô thì cái bẫy này cho dù tiêu tốn hết phần còn lại của cơ nghiệp do cha mẹ gầy dựng, cô cũng cam lòng, miễn giết chết kẻ thù cho thật tàn độc xứng với tội trạng của kẻ ấy đã làm.

Cũng như nhiều nữ sinh tiểu thư con nhà giàu khác thời này, cô Năm cũng có một lúc bị cuốn theo trào lưu say mê đọc những quyển tiểu thuyết lãng mạn người Việt cổ học lúc đó gọi là “tiểu thuyết dâm tình”, từ nước ngoài du nhập vào Việt Nam, trong đó có quyển “*L’appel du karaouan*” (Dạ khúc chim) cuốn hút cô Năm mạnh nhất, do quyển tiểu thuyết này kể câu chuyện một cô gái trẻ nuôi hận trả thù cho người chị gái của mình (2); chuyện trong tiểu thuyết giờ đây lại xảy ra cho cô Năm; chuyện cô em gái hận thù và giăng bẫy nhưng lại bị sập vào đúng cái bẫy do chính mình giăng ra là thế, vậy mà bây giờ cô Năm cũng giăng bẫy và cô tự nghĩ, biết đâu chừng! Mình lại cũng bị sập bẫy giống cô em gái kia. Vì biết rất có thể mình cũng sẽ rơi vào hoàn cảnh ấy, cho nên cô Năm vô cùng thận trọng và cảnh giác.

...

Ông Cả lúc đương thời có quen với nhiều thương gia người các nước trong khu vực Đông Nam Á, trong đó những thương gia Ấn-Độ thường xuyên lui tới ghé thăm, những thương gia này thấy ông bà Cả có nhiều cô con gái, đã vậy các cô lại rất xinh đẹp, nên họ bày cho ông bà Cả cách bảo vệ các cô con gái lá ngọc cành vàng theo kiểu những nhà quyền quý, hay những quý tộc Ấn-Độ, với cách này, họ mang từ Ấn-Độ sang cho ông bà Cả những con rắn nhỏ xíu nhưng vô cùng quý hiếm, những con rắn này màu hồng da người; cũng nên kể thêm, loài rắn này tuy nhỏ chỉ gần bằng đầu ăn của chiếc đũa, ngắn ngùn, chậm chạp nhưng nọc của chúng thuộc loại cực cực độc; cái đầu nhỏ xíu của chúng làm cho ta khó nhận ra 2 chiếc răng nanh nhỏ như mũi kim khâu, khi cắn xong, chúng không để lại dấu răng hay bất kỳ dấu vết chi, các thầy thuốc rắn Việt Nam có tài giỏi đến đâu cũng giơ tay đầu hàng không sao tìm ra được dấu răng để còn nhận biết loài rắn độc gì cắn và còn nhận ra đâu là dấu vết để đặt thuốc hội vào hút nọc độc, nạn nhân chỉ còn một nước: buồn ngủ, rồi lịm dần, để cuối cùng từ từ đi vào cõi chết ngay trong giấc ngủ ấy mà chẳng ai biết nạn nhân chết vì lý do gì. Vì kích thích một con rắn loại này quá nhỏ, màu hồng da người nên các cô gái để cho con rắn quấn vào cánh tay sau khi đã thuần dưỡng và tập cho chúng quen hơi chủ nhân mới của chúng, con rắn từ đây chỉ ẩn nấp, khéo léo trườn tới trườn lui trong lớp áo, quấn quít lẫn quần chỉ ở phần thân thể của cánh tay cô chủ chứ không chịu rời đi đâu khỏi cánh tay đó... với chủ nhân đã quen mùi quen hơi, con rắn tỏ vẻ thân thiết và triu mến trông rất dễ thương, nhưng khi gặp người lạ tấn công cô gái dù bằng cách nào đó, nhịp tim cô gái bỗng đập mạnh hơn, nhanh hơn, hơi thở cô gái dồn dập hơn, mồ hôi của cô gái chỉ cần hơi rịn ra, mùi của cô gái đột biến, hương của cô gái đột ngột thay đổi... tất cả những hiện tượng đó chính là tín hiệu báo động ra lệnh cho con rắn phải ngay lập tức bảo vệ cô chủ, thế là một cú đớp rất nhẹ rất êm nhằm vào phần thân thể lạ, anh đàn ông khiêm nhã đang ôm chầm cô gái, đang nắm tay hay thậm chí mới chỉ chạm vào người cô gái... sẽ nhanh như chớp nhận ngay một cú đớp nhẹ nhàng nghe hơi thoảng đau tựa kiến cắn, thế là về đến nhà thì... buồn ngủ, đi ngủ, vậy là mất mạng chẳng hề có ai biết nguyên nhân cái chết là gì. Cô Năm từ lâu cũng đã nuôi một con rắn trong cánh tay như thế.

Phải! Trong 5 chị em gái, chỉ mình cô Năm là người dám nuôi loài rắn cực độc có tên là rắn Nữ hoàng (3) mà 4 chị em kia chẳng cô nào dám chạm tới; dù biết cô tiểu thư thứ năm này không phải hạng “nhi nữ thường tình”; thật thế! Với số người cô gái này vừa qua đã giết chết một cách êm thấm chỉ trong một lần ra tay... con số người chết dưới tay cô ấy còn nhiều hơn số nạn nhân cả đời cha cô là ông Cả Kiều Hoàng Linh đã bức tử và độc sát.

...

Dù thế nào, nhưng tiếp xúc với cha phó -tất nhiên là chỉ những khi cha phó đến nhà mà thôi vì từ hồi nào đến giờ cô Năm không hề lân la đến nhà xứ, gần như đó là một nguyên tắc của riêng cô- cô Năm nhất quyết trước khi hạ độc thủ sát hại thù nhân, phải tìm hiểu con người, tính cách và thói quen của cha phó để biết được tại sao con người này khiến 2 chị em gái của mình phải chết thảm. Thời gian đầu cha phó và cô Năm đều tỏ ra rất xa cách với nhau, cha phó thì giữ kẽ, cô Năm thì thận trọng.

Qua nhiều lần tiếp cận xa rồi ngày càng gần, cô Năm phát giác nhiều điều ở con người và tính cách của cha phó. Thông thường một chàng trai để chắc chắn chiếm được lòng của một cô gái dù chậm dù nhanh... nhất thiết phải qua 3 bước bắt buộc: thoát đầu chàng trai phải làm thế nào tỏ ra mình đáng tin để chiếm được lòng *cảm tin* của cô gái, kế tiếp chàng trai phải tỏ ra mình đáng mến để chiếm được lòng *cảm mến* của cô gái, cuối cùng chàng trai phải tỏ ra mình có đủ tài đức để chiếm được lòng *cảm phục* của cô gái; theo đó, có những trường hợp giữa đám bạn trai người thì đẹp trai, người thì thông giỏi, kẻ thì giàu sang hoặc người thì chức lớn địa vị cao hay người khác lại có tài nói năng huyền thuyên hoạt bát v.v... tất cả đang cố gắng gây sự chú ý của một cô gái... vậy mà lạ thay, cô gái ấy lại phải lòng đúng một anh chàng tầm thường chẳng có gì đáng chú ý giữa đám bạn ấy... dân gian thường đùa cợt trước nhiều trường hợp oái oăm như vậy rằng: "*Thằng có công thì không được vợ, thằng ơ thờ được vợ như không*"... nhưng nào có ai hay, chàng trai ấy âm thầm chứng minh sự đáng tin, sự đáng mến và sự có khi chỉ vì trầm lặng ít nói lại là sự, đáng cảm phục tài đức... cho cô gái. Chính cha phó đã làm cho cô Năm "động đây" vì cha phó có đủ cả 3 "bước" ấy. Nhưng còn điều này rất... không nên quên, kẻ nào khiến cho cô gái "mắc" phải để ý, quan tâm, chăm chỉ xem xét... hoài, kẻ ấy "thuốc" cô gái không cần bằng "bước" nào trong 3 bước kể trên, bởi nói chung, tâm hồn của các cô gái đều giống như một mảnh đất ướt đẫm màu mỡ, đầy tươm phù sa và ngập tràn phân bón... -thế mới gọi là gái xuân, gái xuân tình- hạt giống nào may mắn rơi vào đây đều nảy mầm vươn mọc bất kể đôi khi, đó là những hạt giống xấu, vì vậy nhiều cô gái yêu ngay chính kẻ thù của mình sau một thời gian sùng sục lòng cảm ghét.

Do vậy, khi tìm hiểu nguyên nhân dẫn đến tai họa cho chị và em gái của mình, cô Năm thấy được ưu điểm của cha phó, và mặc dù luôn hết sức cảnh giác với chính lòng mình, cô Năm thấy bóng hình cha phó bắt đầu lớn vờn trong đầu óc mình, đôi khi còn len cả vào tận trong giấc ngủ. .

...

Một hôm cô Năm cho đốt một lò than hừng hực cháy, cô nung một thỏi sắt đỏ rực, nghiền rã, nghiền rã, mím chặt môi, nhắm nghiền mắt, Cô lệnh cho một nam gia nhân lý lợm dí thỏi sắt ấy lên cánh tay trần của mình; khi thỏi sắt dí vào làn da trắng nõn mịn màng kêu "xèo" một tiếng, cô Năm la "ái!"... rồi ngã ra ngất xỉu.

Với vết thương đau đớn kéo dài cả tháng ấy, cô Năm vừa tố cáo lòng mình khó cưỡng lại được sức hút của tình yêu, vừa tố cáo mối thù hận ngút trời và vừa khẳng định không thể bỏ qua mà không rửa hận; có lẽ ý định của cô Năm là cứ mỗi lần lòng thấy xao xuyến, sẽ dùng vết thương để nhắc nhở và thúc bách mình; quả thực cô Năm không hề muốn mình giống như cô gái Amena trong tiểu thuyết Dạ khúc chim chúm nào.

...

Sau khi đã chuẩn bị cho mình đầy đủ những "năng lực" cần dùng, cô Năm bắt đầu tra tay vào việc quyến rũ cha phó.

(còn tiếp)

---

(1) *Zombie là xác chết đội mồ sống lại gieo rắc tai họa cho người sống. Tương truyền còn có loại zombie do những tay thầy pháp, khi người chết vừa được chôn, đem đến lên đào mộ, bỏ*

muối hay một loại dược thảo đặc biệt vào miệng tử thi, chờ ít lâu sau, người chết đột ngột sống lại bước ra, đi đứng và sinh hoạt như người bình thường; những zombie loại này hiền lành không làm hại ai, bị các pháp sư dẫn đi bán cho các chủ xưởng chế đá, đúc gạch, xẻ gỗ... để làm những công việc nặng không đòi hỏi sự khéo léo; các chủ xưởng chỉ cần cho họ ăn vào đúng giờ mà không phải trả lương, bảo sao làm vậy, chăm chỉ và không cự cãi. Người ta phân biệt họ với người thường qua gương mặt ngây ngô, ánh mắt khờ dại vì họ vô hồn. Có nhiều zombie bị bắt bán đi xa, nhưng chẳng may bị người thân nhận diện, được chuộc về và chôn cất họ lại một lần nữa.

(2) *L'appel du karaouan* (Đạ khúc chim) tiểu thuyết của Taha Hussein (1889-2010), nhà đại cách mạng giáo dục người Ai-Cập... kể chuyện bà mẹ nghèo ở vùng Trung Ai-Cập dất 2 cô con gái Hanadi và Amena lên thành phố mưu sinh. Chị gái Hanadi vào giúp việc nhà một kỹ sư trẻ tuổi. Hanadi bị tay kỹ sư dụ dỗ xâm hại rồi ruồng bỏ. Người mẹ đau khổ vội vã dất 2 cô con quay trở lại quê; dọc đường, ngủ đêm ở sa mạc, giữa khuya Hanadi bị cậu ruột dẫn đi và giết chết để bảo toàn danh giá gia đình... Cô em gái Amena đau khổ khi âm thầm chứng kiến mọi việc, cô bị ám ảnh nhất là vào lúc chị gái bị cậu giết, bỗng có tiếng chim karaouan kêu lên ra rả nghe rất não nuột bi thương. Quá uất hận, Amena tìm cách quay trở lại nhà viên kỹ sư, giả xin vào giúp việc để trả thù cho chị. Tuy nhiên thù chưa kịp trả, Amena lại để rơi mình vào bẫy tình của tay kỹ sư... có một điều, cứ mỗi lần tâm trạng bị giằng co sâu sắc, tiếng chim karaouan lại cất lên ảo não như tiếng nhắc nhở của chị mình...

(3) *Rắn Nữ hoàng*. Tục truyền, loài rắn này chính là loài rắn nữ hoàng Cléopâtre, Ai-Cập, xưa đã nuôi luôn trong mình và cuối cùng, đã dùng chúng để kết liễu đời mình không để rơi vào tay quân Rôma.